

divinitate positam esse, forsan Corydon quispiam concedet; eruditus nunquam.

71. Probo, I. Quia nomina sunt signa rerum: iam *homo* non denotat, vel significat divinam naturam; sed carnem, animâ rationali informatam: Si igitur synecdoche data hîc locum haberet, tûm homo poneretur, ut tota persona pro parte, non quidem ut adversarii volunt, pro *divinâ*, sed pro *humanâ naturâ*: *Homo* enim neq; *DEUM*, neq; Deitatem: sed personam hominis vel humanam naturam formaliter notat, quod nemo sanus negabit; Inde verò oriuntur eiusmodi sensus: *Humana natura est Deus*: qui quoniam falsissimus est, utiq; falsissima arguitur data tropologia. 2. Quia ut subiectum concretum est, ideoq; totam personam notat, nempe *CHRISTUM habentem humanitatem*: ita etiam pro totâ personâ, utrâq; naturâ constante, sumendum est, cum hâc tamen limitatione, quòd, ut diximus, in subiecto formaliter notetur humana natura: in prædicato verò divina: Quæ in prædicatione hac affirmativè, uniuntur: quia in re, personâ copulantur, & uniuntur: ideoq; quia in prædicato *DEUS* affirmatur de subiecto, nempe homine, intelligitur, quòd subiectum non nudum significat hominem, sed (dextrè sumto hoc termino) *hominem Deificatum*, hoc est, subsistentem in personâ τῷ θεῷ, sive τῷ λόγῳ.

72. Eodem modo & ratione falsa est eorundem assertio de hac propositione: *DEUS est homo*: Quando in eâ primùm fingunt *Synecdochen generis pro specie*, post *membri pro integro*, mox *integri pro membro*: ut ita vox (*DEUS*) notet humanam *CHRISTI* naturam, & istius propositionis sit sensus: *Humanitas CHRISTI est homo*.

73. Est